

Musíme ji učit opravdu všechno. I to, že se čůrá venku. Je to klasický pes z kotce. Navíc venku je tolik důležitých a zajímavých věcí, že není přece čas se venčit. A tak jsme zpočátku chodili a chodili venku aaaaaa - nic. Pak byl zázrak, když za hodinu a půl vytvořila louži venku.

Dneska se radujeme, když totéž zvládne ve čtvrt hodině. Není to kvůli tomu, že bychom byli rychlovenčiči. Ale proto, že dokud se nevyvenčí, nemůžeme si hrát, procházet se, učit se. Protože to by se nevyvenčila vůbec.

Neměla by čas, musela by dělat spoustu jiných věcí. A taky ráno člověk musí jít do práce. Takže ráno máme rozložené služby - páníček bere to naše Kopytko čistě jen na vyvenčení, abych já pak měla prostor na to se jí v klidu výchovně věnovat a jen tak čistě se projít. To, že se neumí vyvenčit normálně a musíme ji to učit, nám bere vítr z plachet v tom, že ona příšerně, ale fakt příšerně rve ruce.

Abyste psa odnaučili tahat, potřebujete k tomu důsledně jeho tahání „bojkotovat“, tedy nedat mu možnost, aby tahal. A tady je kámen úrazu, ona si potřebuje vybrat místo, mít na to klid, není ten pes, co vyběhne a přičupne. Šněruje prostorem, a rozeznat, kdy se už opravdu chystá konat a kdy jen táhne za něčím, to je zatím nemožný.

Kdyby byla přivolatelná a nemusela být na vodítku, tak tohle neřešíme a je to jednodušší. Pak bychom se prostě mohli čistě jen a jen věnovat nácviku normální chůze, která teď teda bohužel ještě úplně normální není. I když nějaké pokroky už jsou. Sešlo se tu pár věcí, který nám nehrajou do karet, resp. situaci neulehčují.

Jednou z nich je i její velikost. Menšího psa můžete venčit na flexině a poskytnout mu prostor a klid na to se vyvenčit. Jí nikoliv, protože když nabere rychlost, tak je to opravdu nebezpečný a moment, kdy by dorazila na konec takhle dlouhého vodítka, které by jí dalo pocit relativní volnosti... by nebyl moc fajn. Já si to prubla před časem v polích se stopkou.

Moje chyba. Myslela jsem, že ji mám už na sebe nasměrovanou, a podívala se do strany. V ten moment ona vyrazila a ve vteřině byla na konci stopky. A já se vznesla jak Mary Poppins. A hle, šlo to i bez deštníku. A dost to bolelo.

Docentka Talířová zardousila Rumštajna

Další věc, která hraje proti nám, je věk. Brali jsme si ji v deseti měsících, takže na hranici puberty, která násobí její pocit, že lidi nepotřebuje.

Pak tedy to, že teprve teď si odžívá typické štěněčí věci, které provozuje malé štěně - a které v podání malého štěněte nejsou nikomu včetně toho štěněte zpravidla moc nebezpečné.

A našlo by se toho víc. Včetně toho, že proti nám šel de facto i fakt, že už jeden pes doma je, protože ona se pochopitelně mnohem víc zajímala o komunikaci s ním než s lidma.

Suma sumárum, krom toho, že jsme tedy těch pět, šest neděl žili v cirkuse, to bylo taky frustrující období. Celou tu dobu se fakt nedělo nic, co by směřovalo k tomu, že se sžijeme, že nás ten pes bude potřebovat. Celou tu dobu jsme žili se psem, který nás nejen nepotřeboval, ale taky očividně nechtěl. A nestál ani o odměny - v jakékoliv formě. A když už, když už, tak ta odměna musela přijít v řádu opravdu pikosekund, jinak ztrácela (a ještě i dneska ztrácí) zájem.

Takže jsme ji na ty odměny museli postupně natáhnout a být při tom natahování sakra, ale sakra rychlí a šikovní. To byl třeba pro páníčka dost kámen úrazu. Neuměl ovládat vodítko, mít v merku psa, reagovat na to co se děje, chválit a okamžitě odměnit. Pokud jsme tohle neudělali, ztratili jsme v té pikosekundě šanci jí ukázat, že tohle, zrovna tohle bylo dobře a ona už si zase jela svoje.

A pak se to pooooomaličku, pomaličku začalo měnit. Nejdřív doma, kde se přestala pohybovat jako magor, ale začínal se vylupovat normální pes, kterého co pět vteřin odněkud nesundáváte, nervete mu něco z huby, nepřetlačujete se s ním u dveří.

Naučila se klasickému rituálu, že se nikdo nikam nedere, počká si na obojek a v jejím případě zatím i na vodítko, naučila sedat si u vchodových dveří z domu, z bytu, a učila se pomalu výdrž, že nesmí vystřelit, jakmile se vezme za kliku.

Naučila se nechat si otírat tlapky, chodit na místo a tam aspoň chvilinku počkat, přestala tak příšerně demolovat cokoli ve svém okolí a vzala za své, že má povoleno úřadovat ve svojí kanceláři - neboli hrabošit v koši na papíry a s obsahem si dělat, naprosto co jí napadne.

Jedno z prvních, co se hezky naučila, bylo v klidu čekat na miskou se žrádlem a neskákat u toho člověku na hlavu. Pravda, šije to s ní na tom pelíšku, kde má čekat, a musí to neustále komentovat, protože podle ní jsme moc pomalí, ale nelítá prostorem.

Při určitém režimu se dařilo držet čisté skóre v oblasti čistotnosti (tedy jako s malým ščeňátkem - ihned po jídle a probuzení ven, jakmile se dlouho masakrovali s Rumoušem, šlo se taky ven, atd.). Naučila se jezdit výtahem, po sejítí schodů si hned dole sednout a nervat člověka do prostoru chodby. Budovali jsme základy sedni, lehni, čekej, které v městě člověk hodně často se psem potřebuje.

Naučila se zůstat doma - a to i sama, zatím tedy jen po dobu ranního venčení, takže nějakých 20-30 minut. Zde zaplat pánbůh či komu za vynález takové nenápadné věčičky, jako je kong, který ji naučil nejen to, že teda když já jdu ven s Rumíčkem, čeká ji jiná supr zábava, ale dovedl ji také nenápadně k tomu, že vzala sama od sebe za své, že v tom případě jde sama na svoje místečko, protože ví, že nastal moment, který se jmenuje „Taly čekáá! Teď Rumíček!“ a který jí přinese nějaký moc fajn dobrůtky, které si musí vydolovat, a není třeba se štrézovat, že ostatní jdou pryč za zábavou.

Co ale bylo nejpodstatnější, byly jiné věci. Třeba to, že se učila postupně nás vnímat ne jako omezovače osobní svobody, ale jako někoho, kdo ji pomudlá, pohladí, namasíruje, dá dobrůtku a není tak špatný si ho všimnout. Naučila se reagovat na normální až tichý hlas, na normální běžnou komunikaci - a to se přiznám, že to se mi hodně ulevilo. To ostatně ale všem doma.

Masakéro

Naučila se, že se furt nemusí jen prát s Rumíčkem, ale můžou taky ležet, jen tak spolu, v klidu. Anebo třeba s pánčičkou na zemi. A spát všichni na jedný hromadě, což jsem občas provozovala a provozuju (někdy neplánovaně, když jsem je šla před spaním pomudlat a... zcela nečekaně tam vytuhla na pelíšcích v předsíni s nimi, a někdy plánovaně, kdy jsem ji k tomu dovedla já anebo páníček, aby se naučila být klidu).

A co hlavně - učila se prostě jen tak být s námi a!! Hrát si. Ne sama a ne tím způsobem, že něco bude devastovat. Což byla její jediná zábava, kterou znala. Ale hrát si s námi. A my se začali pomalinku nadechovat. Protože společná hra je podle mne moc důležitá, hrou můžete psa vést a ukazovat mu, co po něm chcete. Když chcete dobře spolupracujícího psa, nesmíte být zupák, velitel na buzerplace, ale ten, kdo vede, ukazuje, učí. A k tomu vám pomáhá právě ta hra.

Takže doma po téměř šesti týdnech brajglu konečně zavládla zase rodinná pohoda, zmizel pocit, že žijeme uprostřed cirkusu. A my se mohli nadechnout. Všichni tři, protože už i Rumíček toho měl fakt dost, a kdykoliv ona se prudce pohnula (a ona se neuměla pohybovat jinak než prudce), chytal z ní opravdu tiky.

Což bylo pro nás oba další zátěží, protože - přivedete domů nového člena do smečky k tomu stávajícímu, aby se mu ulevilo na duši, která ho bolí, a pak vidíte, že to je pro něj spíš další zátěž. Navíc na něj máte o to méně času a tak ten čas berete z toho svého jako my, protože páníček vstával v půl pátý a já ve tři čtvrtě na šest, v půl šestý, abych mohla spravedlivě rozdělit svou pozornost doma a následně i při venčení, kde bylo a je zapotřebí mít pozornost soustředěnou čistě jen na to kopyto naše flekatý. Protože jakmile polevíte, lítáte v průšvihů.

A pak jsme začli dosahovat nepatrných změn i venku. Živě si pamatuju ten krásnej pocit, když jsme spolu s docentkou Talířovou zvládly první ranní NORMÁLNÍ PROCHÁZKU, kdy mě nevláčela prostorem do všech světových stran a já se s ní nemusela přetahovat, ale normálně jsme šly, a ona si čuchala tak, jak to psi dělávají.

Další supr změna byla ta, že se mi podařilo, aby se i venku zamilovala do míčku a... do hry s námi. Byla to trošku šichta a pomohlo mi v tom naše psí hřiště, kam jsem chodila, když tam nikdo nebyl, a hledala cesty, jak ji o tom přesvědčit. Ten pocit, když se to prvně podařilo a ona sama se zapojila do kontaktu se mnou, byl úúúúžasnej. Nebylo to na dlouho, pak si zase odběhla a šla si být sama se sebou, ale povedlo se.

A když jsem rozehrála velkou hru s dvěma balonky... no... to už si to rozmyslela, být si někde sama se sebou a žmudlat si balonek, kterej se nehýbe. A pak jsme to spolu rozjely ve velkém a hrály jsme si tam do plnejch. Moc jsem potřebovala, aby jí ta hra se mnou byla odměnou a něčím, co ji zaujme víc než cokoliv jiného. Další pokrok byl, že pokud s námi byl na hřišti pesan, který mi šel na ruku v tom, že při kontaktu s ní nebyl stejný blázen jako ona, měla jsem šanci ji na hru se mnou navázat i přes přítomnost psa. Z toho jsem měla velkou radost, protože to je bod, který je velmi důležitý.

Díky tomu, že objevila kouzlo hry se mnou a s balonkem, pak i dokázala zvládnout určitou velikost psů na určitou vzdálenost, aniž by při tom přizabila mne nebo sebe, protože věděla, že když to ustojí, bude si moct hópnout do výšky a ve skoku si ulovit míček a ten si žvýkat. A žvýkání bodlinkatých míčku je prý moc prima věc.

Její potřeba kontaktu se psy je veliká a doposud evidentně nijak neřízená. U myslivce byla sama, v chovce zase v tlupě psů, ovladatelnost s ní nikdo evidentně neřešil. Což je při její velikosti a dynamičnosti značný problém, protože pokud nemáte takového psa ovladatelného, tak ač je v tom kontaktu hodný a radostný, tak je to nebezpečné. Pro něj samotného, pro malé pejsky, pro nemocné pejsky, pro staré pejsky a... taky pro jejich majitele, které je ona schopná srazit, povalit, zpřelámat.

Byli jsme s páníčkem oba nadšení, když se objevily první pokroky a Talířka zvládla jít normálním krokem dál, i když někde uviděla malého psa. Začala jsem ji učit, že když uvidí pejska, tak si sedne, a pokud se bude chovat řádně, zpravidla se k pejskovi dostane. To, že

natěsnačku kontakt ještě neustojí a táhne jako blázen, to je věc jiná, ale na tom už můžeme pracovat. Důležité je, že se nezmítá jako šílená. A jsou dny a pesani, kdy se i kultivovaný kontakt daří.

Stejně jako se začlo dařit docela hezké odvolání od hry s pejskama. Tím mě hodně a mile zaskočila, to jsem takhle rychle vůbec neočekávala. A je to super, protože jí zase můžu ukázat, že když se ovládne a poslechne a přiběhne, není to vůbec marný, protože dostane odměnu a já ji zase do té hry sama pošlu, nezakážu jí to.

Konečně vlezla do bazénku

Stále ještě máme neovladatelný a sobě i okolí nebezpečný Kopýtko, ale už máme na čem stavět. A bylo už taky na čase, jsou to zatraceně oddřené dva měsíce, kdy jsme si nikdo nevydechnul. A my oba začasto pracovali k infarktu. Ať už z toho, co vymyslela, anebo když jsme se rozhodli třeba zariskovat a udělat si adrenalinovou procházku. Dřívější poklidné víkendové procházky z Unhoště do Nouzova, plné pohody a hraní si se psy, se s Talířkou proměnily v neředitelný adrenalin. Proč?

Protože jsme usoudili (a odhadli jsme to dobře), že v tomhle místě by mohly stát některé věci na naší straně a že bychom ji tam mohli v některých úsecích „pustit“ s couračkou. Aby dostala skutečnou možnost se vylítat „na volno“, vyřádit se a hlavně se učit kontaktu s námi v přírodě. Ona je mladá, potřebuje spoustu pohybu jako každý ohař. Jenže to moc nešlo, krom jednoho místa u nás v polích a psího hřiště.

A to byla další věc, z které jsem byla nešťastná, že ona nemůže vypustit páru tak, jak potřebuje. Takže jsme si řekli jo, jdeme do toho a tři hodiny jsme v kuse všichni makali. My na tom, abychom ji učili přivolání: lítáte jako magor, schováváte se jako magor, hulákáte

jako magor, hlídáte okolí jako magor, abyste stačili zareagovat včas, když se tam někdo objeví - nejlépe tak řítící se cyklista, který se neobtěžuje ani tím, že by na sebe upozornil zazvoněním, a dáváte si sakra pozor, abyste se při tom všem nepřerazili o toho druhého či o druhého pesana anebo vás nepřerazila sama Talinka.

Páníček, chudera nebohý, ode mne dostal kolikrát čočku za to, že stojí jako to tele, že nepřemýšlí dopředu, že nestačí reagovat, že... že... Do toho jsem se snažila bokem ještě věnovat se Rumouškovi, aby z toho taky aspoň něco měl, a zároveň si hlídat, aby se nenaučil zneužívat situace a nevytvořil si nežádoucí chování.

Po návratu domů jsem byla polomrtvá a my dva dost často na sebe nasupení. Já z toho, že drahá půle nejede tak, jak by měl. A drahá půle z toho, že dostával tu čočku, protože do mě když vjede ďas, tak... Heh, jak říkáme - zatím jsme se ještě nerozvedli :-). A doufám, že ani nerozvedem. Drahá půle se už ledacos naučila stejně jako Talinka.

Naše nová chovanka - doslova ☐

A tak nás teď snad už čekají jen ty pozitiva? Řekla bych, že jo. Už to není tak, že si voláme, co ta koza zase provedla při ranní procházce, ale že si voláme, co se té koze ráno povedlo, jak byla šikovná. Jely už jsme spolu s Talinkou tramvají, s páníčkem byla v Hornbachu, tuhle mi pomáhala s úklidem, což bylo moc milý. Byla za normálního psa, s kterým můžete dělat běžné domácí činnosti a on vám u toho může asistovat. Uklízela jsem s ní a s Rumíčkem sezonní boty do gauče a úložný prostor v gauči samotném. A byli tam se mnou dva psi, kteří se o všechno živě zajímají, ale nic neničí, neodnášejí, mohli jsme si u toho povídat a bylo to moc fajn.

Stejně jako včera večer, kdy jsem se rozhodla, že po cvičení v sídlišti s Talinkou mám ještě

dostatek kapacit na to, umlít si ořechy, udělat si těsto na vanilkové rohlíčky a rovnou je i upéct. Pustila jsem si koledy (a drahá půle tiše trpěla, jako každý rok ☐), špuntli jsme si flašku výborného červeného, povídali jsme si a k tomu mi asistovali dva normální chlupatí asistenti. Byla pohoda, klid a mír tak, jak o adventu má být.

Jo a když jsme u toho adventu, tak výzdoba zatím nedoznala nějakých větších trhlin, což mě velmi překvapuje. Uzavírala jsem sama se sebou sázky, jak dlouho přežije adventní věnec na chodbě, kde oba bivakují, jak dlouho přežije tohleto a támhleto. Určité úpravy oproti jiným rokům jsem udělala, ale zatím nejsou nějak výrazné. Tak uvidíme, co z výzdoby přežije do Vánoc a... jak ostatně proběhnou Vánočky samotné.

Vypisuju sázky na to, kolikrát to Kopyto shodí stromek!

P.S. Mimochodem - purpura už zase v naší rodině hoří plamenem, takže v tohle ohledu je všechno jako každý rok ☐